

И прислугата на „Албатроса“ получи своя дял за спасението на „Джеферсон“: по петстотин марки на човек.

Не много, ако си спомним, че тази прислуга жертвуваше своя живот. Но нима моряка, когато се отправя на път, не жертвува живота си за жалко възнаграждение?

II.

Сега моряците се бяха върнали с натъпкани със злато джобове в отечеството си, в старото моряшко гнездо Хамбург.

Те пиянствуваха. Малко е даже да се каже само „пиянствуваха“. Моряците вършеха даже безобразия.

В една кржчма за някаква држзка дума на келнера те изпочупиха за триста марки мебели и сждове. В друга накараха стопанина да довлече в ресторанта . . . една вана. Изляха в нея няколко дузини бутилки вино. Взеха чаши и пиха, черпейки вино направо от ваната.

Полупияни, те ходеха из града, дразнейки минувачите, карайки се с полицията, тласкайки мирните граждани.

Джон Холендер намисли развлечението да легне на релсите на електрическия трамвай.

— Нека се опита . . . да мине през моряка! крещеше той. Насжбра се тжлпа. Едни се смееха, други негодуваха:

— Какво безобразие! Тези моряци са полудели!

После пак се сжбраха в една кржчма, седяха на маса, отрупана с бутилки, и викаха, и песни пееха, и се караха, и хвалеха се.

— Ще плюя на този кучешки живот! — крещеше, тропайки със своя космат юмрук Хайнрих Шнабел. — Бога ми, ще плюя. По дяволите! Гладуваш, мржнеш. Всеки миг може да потжнеш. Имам почти хилядо марки. Ще се оженя за Марта, сам ще отворя кржчма.

— Ще стана писар! — пригласяше му Том Симонс. Ще си купя черна дреха, бяла вратовржзка . . . Чудо! . . . Гаранция ли искате? Заповедайте, ето я!

— Ще ида на село! — хленчеше още един. — Там, братя е не живот, а прелест!

III.

И ето, когато си бжрбореха, в кржчмата влезе облечена в дрипи бледна млада жена с дете на ржце и се спря при масата на моряците. Тя нищо не говореше, само гледаше с пжлни с мжжа и страдание големи очи.

Стопанина на кржчмата искаше да я прогони. Еджр червенолик слуга сложи ржка на рамото ѝ.

— Просекиня? А в полицията не искаш ли да идеш? Вжн от тука!

Но моряците се застжпиха:

— Остави я! Махни се! Или . . . Искаш ли да пийнеш с нас гжлжбице?

Тя поклати отрицателно глава.

— А какво искаш?

— Диря . . . мжжа си!

Някой се изсмя:

— Избирай си, хубавице, когото искаш! Искаш ли да ти бжда мжж? А? Славно ще погуляем! — извика той.

— Мартин го казваха! — беззвучно промрмори тя. Мартин Байер. Добжр, много добжр бе той. Обичаше ме. И детето. . . Много ни обичаше и милееше! Ще се върне от плаване—веднага дома. Детето бави, помага ми в работата. Нима е моряшка работа да готви? Той бе тжй силен, тжй смел, тжй умен. . .

— Де е той сега? — запита някой от моряците младата жена.

Тжжните очи се напжлниха със сжлзи. Трепнаха бледните устни. Детето, сякаш усетило скржбта на майка си, заплака и тревожно се раздвижи в ржцете ѝ.

— Не зная, не зная! — с убит, неясен глас прошепна тя. — Трябаше да се върне преди пет месеца. Отплува за Америка на „Бургундия“ . . .

Сякаш електрически ток премина по телата на моряците. На „Бургундия“? На сжщата „Бургундия“, която в една бурна нощ се сблжска с някакжв норвежки кораб при канарските острови. На тази „Бургундия“, от целият екипаж на която оцеле само един юнг¹ и стареца готвач. Там имаше двадесет и осем човека екипаж. Изчезнаха без вест двадесет и шест. . .

— Да, на „Бургундия“! Шести месец го чакам. Казват някои, — сама аз вжв вестниците четох, — била потжнала „Бургундия“. Казват, всички се издавили. Но това не може да бжде! Не, не, жив е моя Мартин! — рече жената.

Пак се разплака детето. И стихна.

— Не е вжзможно да е загинал Мартин! Че нали той знаеше — ние нямаме нийде никого с Ханса. Само той, единжжк той ни е! — продължи жената. — Роднините ме изоставаха. Майка ми—тя е омжжена за един важен господин—ме прокле за това, че обичах Мартина. Прост моряк е моя Мартин. . . Всички,

¹ юнг — моряшки ученик